

Michael Cobabus

Programma, Quo Rector Universitatis Rostochiensis Michael Cobabus, S.S. Th. D. & Mathem. P.P. Ad Exequias, Quas Viro ... Dn. Heinoni Rigio, Medic. D, & practico longe felicissimo, Marito suo desideratissimo Maestissima vidua honorifice paratas cupit, Omnes omnium Ordinum Cives Academicos ... invitat

[Rostock]: Kilius, 1659

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn77577345X>

Druck Freier Zugang

Cobabus, M.

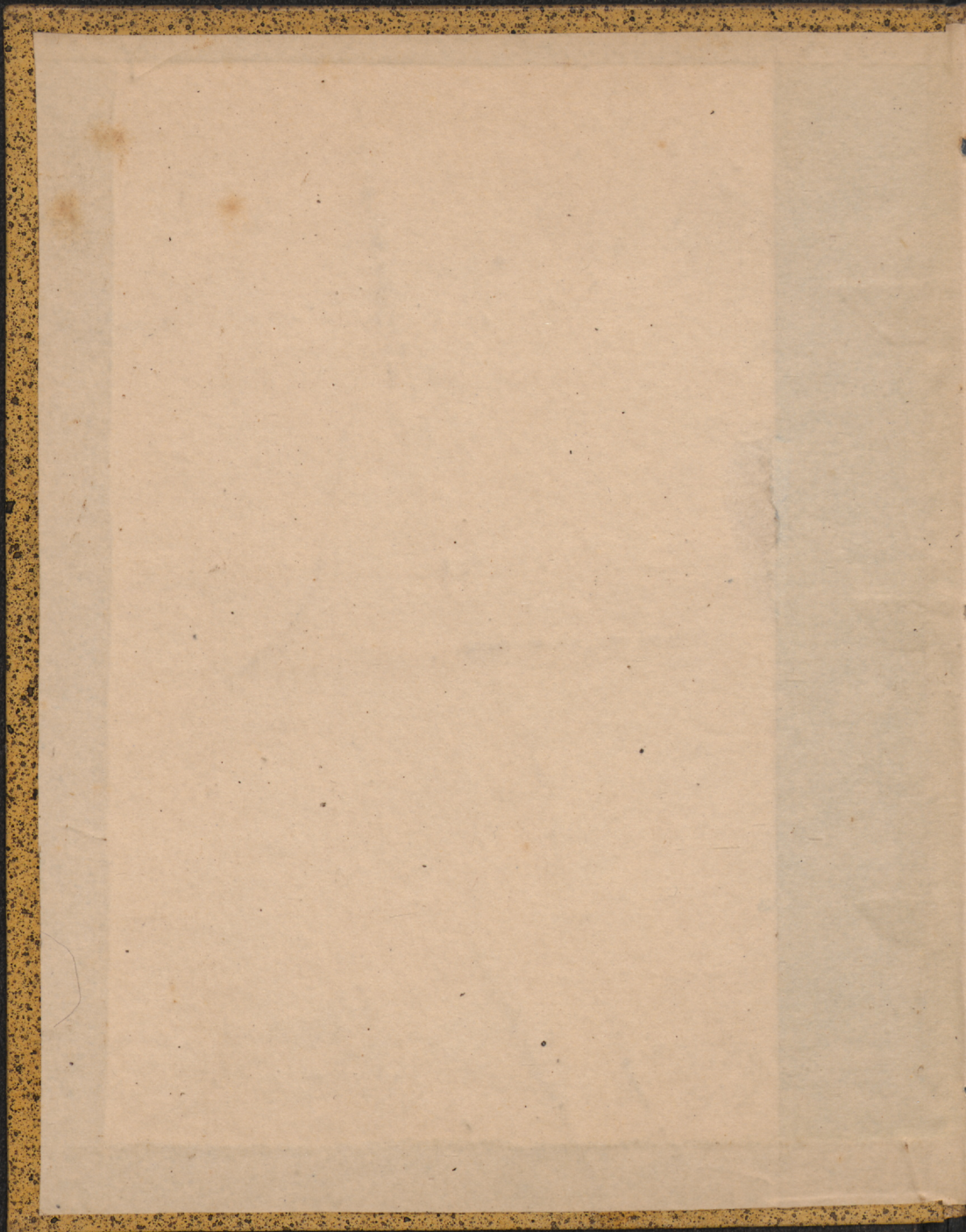
in

H. R i g e .

Rostock, 1659.

56

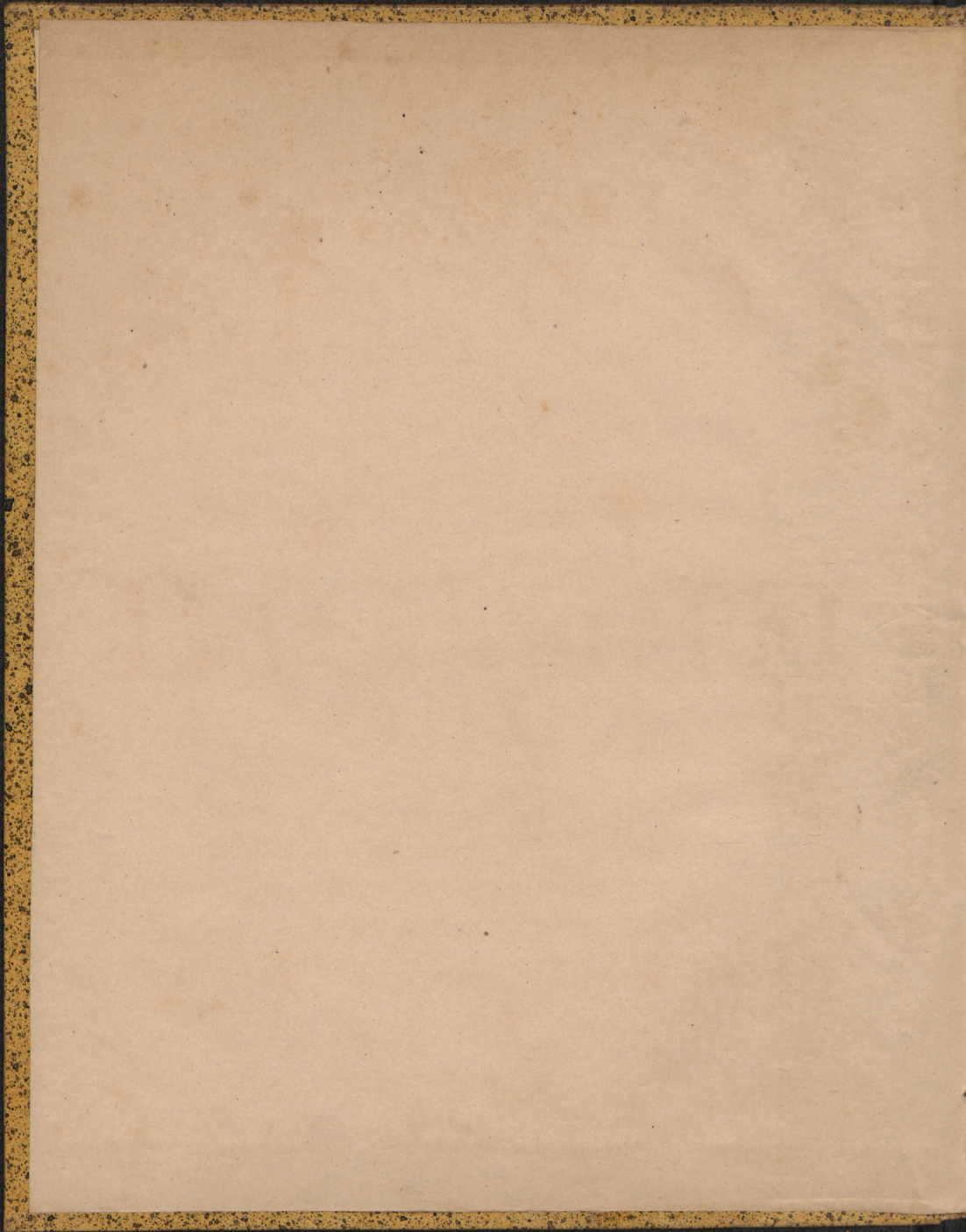

PROGRAMMA,

Quo

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

MICHAEL COBABUS,

S.S. Th. D. & Mathem. P. P.

AD

Exequias,

Quas

VIRO Excellentissimo, Experientissimoque

DN.

HEINONI
RIGIO,

Medic. D, & practico longè felicissimo,

Marito suo desideratissimo

Mæstissima vidua

honorifice paratas cupit,

Omnes omnium Ordinum Cives Aca-

demicos seriò atque amicè invitat,

Sub descriptione Præli KILIANI, c. 13 l. IX.

Gregii planè, meo quidem iudicio, sunt
 versus illi Comitorum Principis & ^{γνω-}
^{μικωτάτῃ} MENANDRI Atheniensis, qui BO-
 NORUM quidam COMMENTARIUS & ORBIS
 DOCTOR jam pridem vel maximis Viris
 suo merito ac jure optimo vocatur:

Ὅταν εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ.
 Ἐμβλεψὸν εἰς τὰ μνήματ' ὡς ὀδοιπορεῖς.
 Ἐνταῦτ' ἴσῃσι ὅσα καὶ λαύφῃ κόνις
 Ἀνδρῶν βασιλείων, καὶ τυραννῶν, καὶ σοφῶν,
 καὶ μεγαφρονέων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν,
 αὐτῶν τε δόξῃ καὶ καλῶ τ' ἰσχυρίων.
 καὶ ἄδεν αὐτῶν τ' ἂν ἐπιήκεισι χεῖρον ἔτι.
 Κοινὸν τὸν ἄδην ἔχον οἱ πάντες θρονοί.
 Πρὸς ταῦτ' ὄρων γίνωσκε σεαυτὸν ὅστις εἶ.

*Novisse si vis qualis aut quisnam fies,
 Hominum sepulchra, dum peregrè is, inspicè.
 His ossa, pulvis atq; inanis clauditur,
 Regum, Tyrannorum, & virum sapientium,
 Superbientumq; opibus & propagine,
 Suaque gloria atque formâ corporis:
 Et tamen eorum temporè nil restitit,
 Communis est Dis omnibus mortalibus.
 Hac intuere, & discito qualis fies.*

Nimirum quibus nasci contigit, iisdem subire finem
 olim, necesse est. Et licet discrimen aliquod inter nos
 nunc quidem fortuna, nunc potentia & opes, nunc
 virtus præstantiaque animi faciant, hac ferreæ tamen,
 ut ita loquamur, necessitatis lege damnamur omnes,
 ut moriendum tandem sit, & excedendum theatro,
 in quo hæctenus egimus partes. Etsi verò quibusdam
 longior

longior, perpetuatamen vita nemini contingit. Quod solum proprium DEI est, & quas secundo gradu posuit DEUS mentes æternas. Quibus proximè nexæ animæ nostræ sunt: quas ut ad suam imaginem condidit rerum opifex, sic immortales etiam voluit esse. Præclarè quidem, consuluit DEUS humano generi, inventis tot rebus, quibus tueri valetudinem, profligare contra morbos liceat: sed suus cuique fixus est terminus, ad quem simul provecti sumus, nihil omnino humanæ artes, nihil herbarum ingenia ac virtutes possunt.

*Εὐεργετίας ἢ ὁ σῶσις ἄλλων ἐστὶ νόσος,
Σῶσις νόσος πῶς αὐτὸς ἀμφένας νόσων;*

ait iterum Comicus ille vetustior.

*Servare morbo si quis alterum queat,
Servator ipse quomodo possit mori?*

Qua de causa cùm alios hominum quotidie, tùm ipsos quoque illos morborum, ut cum poëta dicamus, artifices, sanitatis magistros ac Præsides, rectores valetudinis nostræ, & τέκτονες ἀνθρώπων (qualem Chironem suum plane ex re Pindarus appellat) MEDICOS, videmus decedere. Ecce vobis HEINONEM RIGIUM virum doctrinâ & experienciâ spectatissimum! quàm dextrè is medicinam fecit hæctenus! quam multos is cujuscunque etiam fortunæ homines summos, imos, ægros ac fessos, & ultima metuentes sæpius, salutari sua ope ac operâ magna cum laude levavit, & ex ipsius mortis propemodum faucibus ereptos, vitæ ac luci re-

ei restituit? nihil tamen horum efficere potuit, ut moriendi necessitatem evitaret ipse. Finivit igitur vitam, seculoque, ut Tertullianus loqui amat, digressus est, clarissimo documento ostendens, universam artis scientiam omnemque medicinarum virtutem supremo illi ac ultimo fato declinando non esse. Cum itaque eò necessitatis redacti simus, ut nobis RIGIO ipso carendum in posterum sit, danda cum maxime est opera, ut animi ejus virtutumque imaginem nobiscum retineamus, quam in vita ipsius & moribus contemplati sumus. Quæ enim melior gratia egregiis viris referri queat, quam cum eorum, postquam obierunt diem, venerabiliter, ut ille ait, recordamur. Quare de eo breviter, & ut ferebat tempus, nunc exponemus, quæ accepimus; inde ducturi initium, unde vitæ exordium ipsi fuit. Editus itaque cum gemino in lucem est Anno recuperatæ gratiæ clō Isc XVI. d. XVII. Junii: incunabula nactus Hamburgum opulentissimum ad Albim flumen Emporium, quod tam latè nominis propagavit memoriam, quam latè commercia sua extendit, quæ universum prope orbem jamdudum implerunt. Patrem habuit HEINONEM RIGEN, mercatorem: virum bonum, pròbum, & valde æstimatum inter suos. Matrem JUDITHAM von Peinen/ feminam intantum laudandam, in quantum virtus intelligi muliebris potest. Avos, aviasque, & cæteros Majores, qui accurate alias commemorari hoc loci solent, investigare & explorare iis non licuit, qui
hæc

hæc suppeditarē nobis debebant. Cum bonitatem in-
 dolis præstantiamque ingenii, quā pollebat filius,
 deprehenderet Pater, tanquam fertilem agrum co-
 lendum diligenter, nec permittendum existimavit;
 uti sentibus & dumis obduceretur; sed potius ut o-
 ptimarum artium ac disciplinarum acciperet semen-
 tem. Itaque traditus in scholam patriam magistrisq;
 commissus mature est: ac tantum absuit, ut indigeret
 monitoribus, qui excitarent ejus industriam, ut sibi
 vel ipse perpetuo stimulus esset ac calcar. Cum domi-
 literis diligenter esset imbutus, & per omne genus
 Musarum grassatus egregiā supellectile animum locu-
 pletasset; atque non tantum Græcas Latinasque lite-
 ras hausisset ubertim: verū Mathesios etiam atque
 Astronomiæ principia imbibisset, in nostram Aca-
 demiam venit anno clo Idc XXXVII. eique studendi
 gratiā Civem dedit. Et quia Medicinæ præcipuè sua
 addixerat studia, optimèque nosset, Medicos à Philo-
 σοφῆς esse corticem sine nucleo, uti verè appellat Jul. Cæs.
 Scaliger, sui existimavit muneris, ut diligentiorē
 paulo operam in philosophiæ cognitione poneret ac
 collocaret. Quod eo certe successu fecit, ut Philoso-
 phis primariis non modo probaret sese mirificè: ve-
 rū ab iisdem quoque accuratissimi judicii ac sin-
 gularis acuminis auferret laudem, & anno MDCXLII
 Magistri titulo publicè ornaretur. Quas partes ita præ-
 clarè administravit semper, ut magnam laudem ex
 ea re sibi conficeret. **BONUM profectò FACTUM!**
 medicina

Medicinā olim SAPIENTIÆ, ut Celsus auctor est, id est, Philosophiæ pars fuit, tractata etiam à Philosophis atque exercita, ac inter liberales numerata. Primus Hippocrates à Philosophia separavit Medicinam, alteram tamen cum altera conjungendam monuit, adjiciens *ιατρος τὸς φιλόσοφος, ἰατρός* Medicus Philosophus Deo aequalis est. Philosophum autem ibi intelligit non tam instructum inani & ventosa scientia, quam qui virtutibus præclaris præditus, id est, vitâ Philosophus sit, atque contemptum pecuniæ, vetecundiam pudoremque præ se ferat. Quas res non scire tantum Philosophia, sed exhibere atque præstare etiam docet, & hunc præcipuè finem habet. Inde ad medicinam totum se applicuit, inque id studiorum genus omnes ingenii atque industriæ nervos contendit. Cumque probè cognosceret, non minus futuro Medico, quàm Politico peregrinationes mirifice prodesse, magnorum virorum secutus exempla, in diversas Academias sua traduxit studia. Galliam enim perlustravit, non ut vagus tantum, & locum mutans cum loco, populorum terrarumque inspectione variâ pasceret oculos & inani quadam atque mox evanescente voluptate frueretur, sed ut locupletaret artem suam, & disceret quotidie, quod aliquam laudis aut commodi spem videretur præbere. Parisiis aliquantisper substitit, ut linguam & literaturam Gallicam, quam privatim postea sæpe professus est, familiarem sibi redderet. Inde cum reverteretur, nobile illud Batavorum Lugdunum

dunum adiit, ubi tum facilitate morum, tum doctrinâ quoque & rei medicæ peritiâ id consecutus est, ut in multorum præclarissimorum virorum familiaritatem & amicitiam non tantum admitteretur, sed & Doctoris Medici titulum atque insignia anno MDCXLIX. non sine singulari laude impetraret. Quo facto in patriam rediit, & Meldorsium Dithmarsicæ oppidum non ignobile ad exercendam medicinâ se contulit. Illud ab Aristotele dictum secum reputans: *ἰατροὶ ἐκ τῶν βιβλιῶν γίνονται*: medicos ex libris non fieri, usu innuens & experientia professionem illam maximè valere. Hinc Rostochium reversus ad matrimonium adjecit animum, duxitque conjugem ANNAM viri clarissimi & consultissimi M. GERHARDI FIDEMANNI filiam, cum qua conjunctissimè suavissimèque convixit. Nec defuere dulcissima pignora, quibus hoc eorum foedus quasi firmaretur, Liberi scilicet; quorum par, filiam unam JUDITHAMELI-SABETAM jam quatuor annorum puellam, & filium unum HEINONEM trium in præsens annorum puellum nacti sunt. Biennium ipsum est, quod Sternbergam à Judicio Provinciali ad obeundum Physici ac Medici munus, legitimè vocaretur. Quod cum non sine Deo fieri persuaderet sibi, annuit, & eam provinciam imploratâ divini Numinis ope, promè suscepit. Quam cum per aliquod tempus fideliter administrasset, ob diritatem temporum & feralem illam tempestatem, quæ adhuc provinciam nostram concutere non desinit, morari ibi diutius non potuit; quin potius sibi discedendum omnino & revertendum cum suis Rostochium existimavit. Rediit itaque huc ante semiannum quasi, sed infirmo admodum ac caustario corpore: quippe quod jam tum asthmate & præcordiorum morbo infestabatur sed ita, ut jam tandem manifestius se proderet. Cui licet præstantissimorum Medicorum curâ iretur obviam, nihil tamen profectum est: atque adeo pæne ante periit, quam periret. Quam suam calamitatem tamen atque miseriam constanter tulit; atque vix verbum ullum missit

vitæ quidem, quod Christiano homine indignum esset, Obiit ipso Annunciationis Mariæ Festo qui erat dies xxv. Martij, cum quadragesimum tertium ætatis annum nondum exegisset; confidens unice CHRISTI sui meritis, qui jamdudum ei illam immarcescibilem coronam imposuit, quæ omnes manet, qui perseverarint in fide in ipsum ad finem usque. Quanta enim pietas reverentiaque Numinis in eo semper fuerit, iis præcipue constat, qui interiores ejus vitam, & qualis maxime domi erat, contemplati fuerunt. Nam ut in cæteris rebus mirè alienus ab ostentatione omni erat, & si quid similitè agendum esset: ita id in divinis maxime detestabatur. De sobrietate ejus ac temperantia dicendum non est, quæ hodie inter virtutes vix tenet locum: Nec de candore etiam, quem plerique nunc pro ruditate atq; inscitia habent. Cujus reliquæ cum à meridie postea ad h. I. solenni more componendæ sint, vestrum præcipue erit, CIVES ACADEMICI, frequentes ad peragendum officium convenire, & has exequias clarissimi viri cumulatè exequi. Declaraturi hac in parte, tum quam verè de ejus existimetis virtutibus, tum etiam quam pii & grati erga defunctum tot præclarissimis beneficiis, de valetudine vestra meritum bene esse studeatis. Quare vos adhortamur sedulo, ut strenuè hic peragatis partes vestras, quas pietas scilicet vobis imponit.

P. P. sub Sigillo Rectoratus d. XXIX. Martij
Anno clō Ioc LIX.

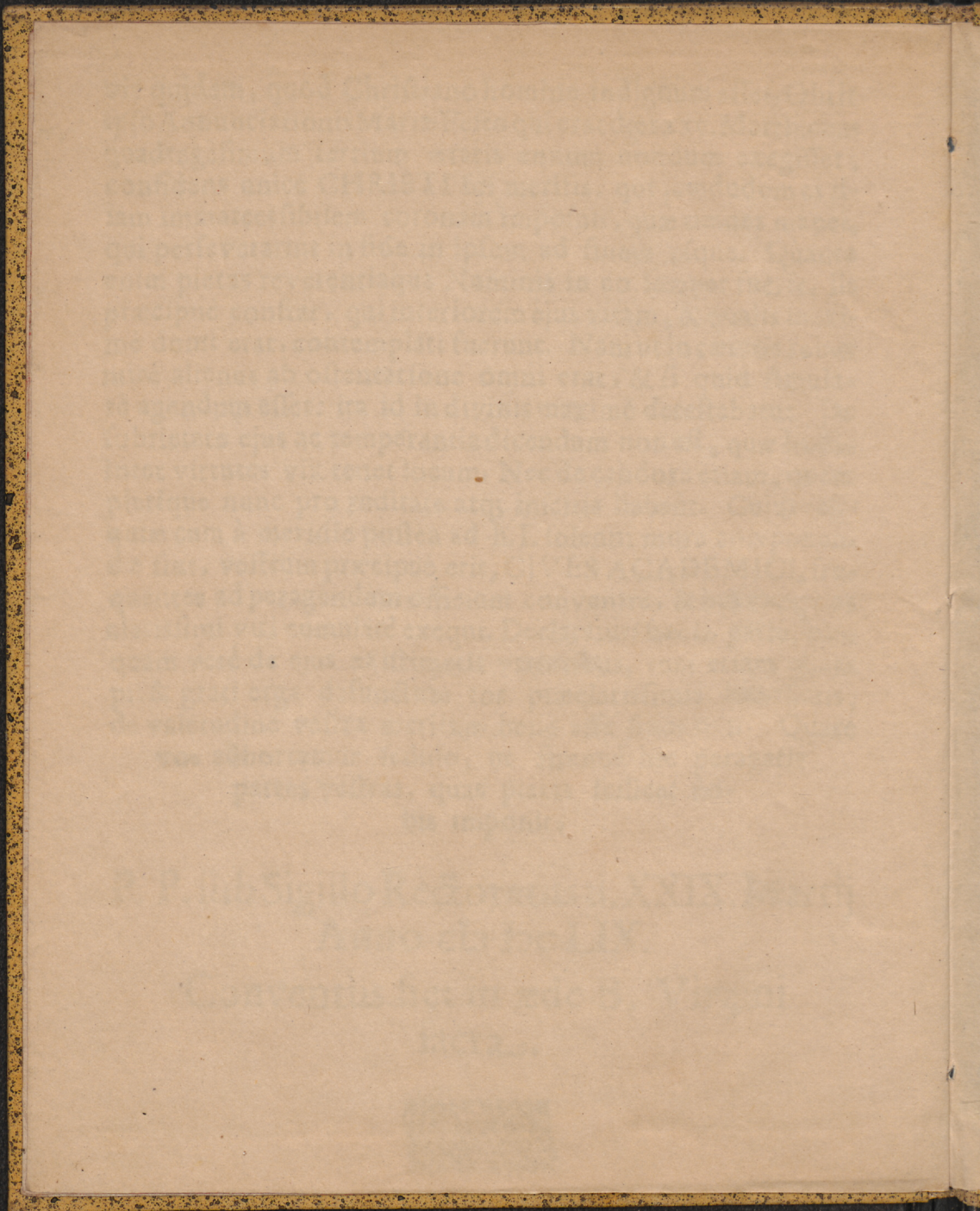
Conventus fiet in æde B. Virgini
sacra.

hæc suppeditare nobis debebant. Cum
dolis præstantiamque ingenii, quâ po
deprehenderet Pater, tanquam fertile
lendum diligenter, nec permittendum
uti sentibus & dumis obduceretur; sed
primarum artium ac disciplinarum acci
tem. Itaque traditus in scholam patriar
commissus mature est: ac tantum abfui
monitoribus, qui excitarent ejus indus
vel ipse perpetuo stimulus esset ac calca
literis diligenter esset imbutus, & per
Musarum grassatus egregiâ supellectile a
pletasset; atque non tantum Græcas La
ras hausisset ubertim: verùm Mathesis
Astronomiæ principia imbibisset, in
demiam venit anno clo lbc XXXVII. e
gratiâ Civem dedit. Et quia Medicinæ
addixerat studia, optimèque nosset,
οφίτης esse corticem sine nucleo, uti verè ap
Scaliger, sui existimavit muneris, ut
paulò operam in philosophiæ cognitio
collocaret. Quod eo certe successu fec
phis primariis non modo probaret sele
rùm ab iisdem quoque accuratissimi
gularis acuminis auferret laudem, & ann
Magistri titulo publicè ornaretur. Quas
clare administravit semper, ut magna
ea re sibi conficeret. BONUM profect

